Ч. 225. Субота 21 (8) жовтня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — З буджетової комісиї. — Італїяньско-турецка війна.

На вчерашнім засїданю палати послів перший промовляв о зміні реґуляміну пос. Мільверт. Він заявив ся за установленєм нїмецкого язика язиком нарад парляменту. Висказав також погляд, що такі обмеженя, які предкладає правительственний проект, не суть відповідні в державі, зложеній з так многих народів, бо не треба позбавлювати меньших сторонництв того остаточного средства, яким є обструкция.

П. Страньский заявив ся против предложеня. Бесїдник критикував недостачу живости в правительстві бар. Ґавча і виступав против junctim утвореного Нїмцями між участию Чехів в правительстві а угодою в Празї.

З черги пос. Гечер домагав ся увзглядненя трех основних річий в справі реформи реґуляміну: Нїмецкий язик має бути язиком нарад парляменту, виключне обмеженє дискусиї до річевих справ. Кождий посол, що поводить ся негідно, тратить мандат.

По замкненю дискусиї ґенеральний бесїдник п. Зайц заявив, що социялїсти суть за реформою реґуляміну, але правительственний проект дуже хибний.

По промові другого ґенерального бесїдника пос. Гуммера відослано предложенє до реґуляміновоі комісиї.

Приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенєм про дальматиньскі зелїзницї. Наглячість ухвалено і відослано внесенє до комісиї.

По відчитаню інтерпеляций закрито засїданє. Слїдуюче нинї рано.

Буджетова комісия вибрала — як звістно — предсїдателем п. Коритовского, одним з містопредсїдателїв є п. Василько. П. Коритовский дякуючи за вибір, впевнив, що буде старати ся відповісти за покладане в нїм довірє. Обговорюючи працї, що ждуть комісию, зазначив, що они дуже великі, бо не є ще полагоджений буджет навіть на 1911 рік. Комісия буде мусїла роздумати, чи супротив обставин, що 5/6 буджетного року вже уплило, отже більша часть буджету є зужита, було би вказане брати під подрібні наради буджет на біжучий рік, тим більше, що правительство з провізориєю на рік 1912 аналоґічно з поступованєм в роках 1905 і 1906 вставило постанову, конечну для рахункових замкнень, т. зв. рахунковий закон з господарки в р. 1911. Дальше вказує бесїдник, що остатнє рахункове замкненє було залагоджене в палаті в р. 1893.

Поминувши властиву задачу буджетної комісиї, належало би рівнож роздумати, чи не є вказане взяти під наради комісиї також ряд предложень, приділених иншим комісиям до палати. В тім взглядї був вже прецеденс в роцї 1908 з законом в справі поліпшеня матеріяльного биту поодиноких катеґорий державних урядників. Хотяй буджет і послїдне рахункове замкненє не є ще формально приділене, піддає бесїдник гадку, щоби вже тепер застановити ся над роздїлом рефератів, так, щоби по роздїленю референти могли сейчас взяти ся до працї.

В тій цїли предкладає, щоби нинї в полудне сторонництва вислали своїх членів, охочих до обнятя рефератів, на специяльну конференцию. На заміт социялїстів відповідає, що йде тут о неурядове порозуминє.

П. Штельцель висловлює обаву, щоби подрібні предложеня через процедер попередно пропонований, не проволїкли ся.

Пп. Фукс і Масталька зазначують, що звіт комісиї контролї державних довгів не є ще залагоджений.

Про послїдне засїданє турецкого парляменту доносять з Константинополя: Саля і трибуни палати послів переповнені. Серед загального напруженя великий везир оголошує проґраму кабінету, заявляючи, що буде працювати передовсїм над розвязкою справи Тріполїсу в спосіб найкористнїйший для інтересів краю. Посьвятимо ся — говорив — скріпленю приязного відношеня до всїх заприязнених держав, а передовсїм до балканьских су-

---

1)

Крізь стїну.

(З французского — Кл. Моффета).

I.

Кроваве небо.

Дивна річ, що найголоснїйшої історії кримінальної, з якою лиш коли мав до дїла найславнїйший французский тайний аґент Павло Кокеніль, нїколи був би не взяв в свої руки — а в наслїдок того она була би нїколи не вияснила ся — колиб той дивний чоловік не полягав був твердо на деяких прочутях і случайних поміченях, які звичайно впадали єму в рішаючих хвилях і служили провідниками. Хто инший як не він був би покинув великий дохід, високе становище і сьвітлу будучність лиш длятого, що якась зовсїм єму незвістна дївчина сказала кілька случайних слів, яких нї він нї она сама не розуміла? А саме то зробив Кокеніль!

Одного горячого липневого дня, вже пізно по полудни, ішов Кокеніль в супроводі свого пречудного біло-бурого вівчарского пса улицею де ля Сіте попри понурі мури шпиталю. Перед самою площею Нотр-Дам задержав ся і купив великий білий гвоздик у молодої дївчини, що глядїла з боязливою почестию на єго блїде поважне лице і думала о тім, чи пан Кокеніль носить справдї лиш длятого ясно-синї очицї, аби не видко було добре єго очий, як загально говорено.

Тайний аґент поліцийний пустив ся вдоволений дальше своєю дорогою. День той був для него днем триюмфу, який щедро нагородив єго за те, що перед двома лїтами був примушений саме по сьвітлім відкритю загадочної Сен-Жерменьскої справи виступити з париской поліциї. Цїлий Париж говорив тодї про Beau Cocono, як єго загально називало париске населенє. Ще нинї звучить єму в ушах глупа співанка, котра кінчила ся словами, які звичайно повтаряла цїла публика:

Il vous faut — o!
Beau Cocono — o!

А відтак та нагла зміна в однім тиждни. То огірченє і упокоренє! Кокеніль — писали часописи — по рядї сьвітлих успіхів відтягнув ся в затишне житє. Одні казали, що він хорий; другі гадали, що придбав хороший маєток і хоче єго в спокою уживати. Але многі хитали головами і шептали собі, що в тім криє ся щось загадочного. Сам Кокеніль не говорив нїчого.

Але тепер говорили дїла яснїйше як слова. За двацять чотири годин дізнає ся цїлий Париж, що на порученє париской дирекциї поліциї покликано єго до одної заграничної столицї, аби там маючи запевнене дожизненне високе становище і величезну платню, уладив службу тайної поліциї.

Аж доси дійшов Кокеніль в своїх гадках, коли побачив чоловіка з зачервененим лицем, синявим носом, сивавим волосєм і підозріво чорним вусом, котрий виходив з будинку поліциї.

— Ах, батько Тініоль! — скрикнув весело. — Що чувати?

Старий поздоровив з почестию, прижмурив відтак свої малі сїрі очка і відповів:

— Досить добре, пане Павле. Але то не подобає ся менї! — і при тих словах підніс неголене лице та вказав своїм великим пальцем через плечі на західне небо.

— Чогож ви хочете, старий? — засьміяв ся аґент. — Чудовий захід сонця.

— За червоне! — воркнув Тініоль, хитаючи головою. — А ті фіолєтні смуги!

— Зовсїм як ваш ніс. Ха, ха! — Лице Кокеніля сияло радостию. — Простїть, батьку Тініоль.

— Не беру вам того за зле, але ви вже забули, коли ми мали таке кроваве небо? Ага, тепер вам не до сьміху!

І справдї сьміюче ся лице Кокеніля споважнїло. — Гадаєте о тих скритоубийствах при улици Монтень?

— Так.

— Е, що! Кілько таких червоних заходів сонця було, від коли ми найшли трупи тих двох бідних женщин в біло-золотім сальо-

сідів на підставі взаїмного довіря та охорони спільних інтересів. Не маємо ніякого аґресивного наміру, ніяких пересадних претенсий, звернених против якого-небудь краю або держави, противно нашим горячим бажанем є респектувати управнені стремліня всїх держав, а з другої сторони осягнути респектоване наших власних прав. Великий везир запевнює вкінци, що в разї вота довіря ручить за повне переведенє проґрами.

Опісля затверджено тайне засїданє, про котре зачувати, що місцями було дуже бурливе. Посол з Триполїсу Натші атакував остро попередний кабінет, а навіть ганьбив міністра війни. В его обороні виступив великий везир.

Посли з Тріполїсу зголосили внесене на поставлене бувшого кабінету в стан обжалованя. Внескодавці виводять, що утрата Тріполїсу причинить ся до цїлковитого зірваня звязий, що лучать Туреччину з 90 міліонами магометан в Африці. Попередне правительство завинило через многі занедбаня: залогу зменшено, вислано 40.000 штук оружия Мартінія до Царгороду в цїли перерібки а не надіслано в заміну нового оружия. Давнїйші старотурецкі правительства далеко більше зробили для оборони краю, ніж теперішні правительства млодотурецкі. Задля недостачи засобів поживи виемігрувало 200 тисяч Тріполїтанців а пів тисяча померло голодовою смертию. В історії нема приміру подібного занедбаня. Посол з Бенґаві запевнив, що розпоряджає вже вісьмома тисячами добровольців, готових до борби з Італїянцями. Мегмет бей мав утворити в Тунїсї корпус, зложений з 30 тисяч добровольців, і переступить небавком границї Тріполїсу. Добровільні відділи, утворені в Єгипті, прибули на границю Бенґазі.

Аґ. Стефані доносить з Тріполїсу; Командант експедицийного корпусу постановив обсадити Гонс і поручив виконанє тої задачі відділови войска, котрий під ескортою кількох кораблів відїхав до Тріполїсу. — Висаджуванє войска в Тріполїсї скінчило ся.

Як доносять з Тріполїсу, турецкі войска одержали приказ вести безнастанну партизантску війну, не запускаючись в більші бої. Італїянці вирушили в сторону місцевости Джебель. Мають они в Тріполїсї армію, зложену з 20.000 людий. Войско поступає в той спосіб, що перед піхотою ідуть відділи кавалєриї.

Новинки.

Львів, 20 жовтня 1911.

— **Розписанє доповняючого вибору посла** до парляменту. В наслїдок рескрипту Міністерства справ внутрішних з дня 14 жовтня с. р. розписало ц. к. Намістництво вибір посла до ради державної з округа виборчого ч. 27 обнимаючого міста Дрогобич, Турка, Болехів і Сколе і вибір одного посла з округа виборчого ч. 33, обнимаючого міста і громади Золочів, Зборів, Озїрна, Залівці, Гонтова, Ренїв і Тростянець великий, Гута пеняцка, Майдан пеняцкий, Малениска, Паликорови і Паньківці на день 28 падолиста с. р. а евентуальний тіснїйший вибір па день 6 грудня. Близші условя вибору будуть подані на картах леґітимацийних.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради повітової в Бібрці з групи громад сільских розписала Президия ц. к. Намістництва на день 6 грудня. Вибір той відбуде ся в льокалї і часї поданім на картах леґітимацийних.

— **Краєва Ради шкільна** затвердила вибір Ілиї Дячка, управителя школи в Куровичах, на репрезентанта званя учительского до Ради шкільної окружної в Перемишлянах.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителів (льки) шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Коросні розпічнуть ся в осїннім реченци 1911 дня 6 падолиста письменною частию.

— **Великі вечерницї з танцями** уладжує „Жіноча Громада“ в суботу дня 21 с. м. Саля Народного Дому“, музика войскова, буфет домашний, дуже богатий, добре пиво, а все у власнім зарядї. Молодїжи буде богато, бо комітет докладає старань, аби кождий вийшов вдоволений, а тимсамим щоби прегарна цїль, на яку власне „Жіноча Громада“ визначує чистий дохід себто підмога „Дешевої кухнї“ буде вповні осягнена, а се дуже на часї, бо академики вже з'їхали ся до Львова, а в касї кухнї порожно.

— **Посьвяченє ґімназияльного будинку в Кіцмани на Буковині.** „Руслан“ доносить: Посьвячене величавого будинку ґімназияльного в Кіцмани відбуло ся дня 17 с. м. З двоповерхової каменицї повівали синьо жовті і чорно-жовті прапори а вхід до середини був прикрашений зеленю. Іменем громади, яка дала третину гроший на будову (будинок коштує 277.000 К) і площу промовляв віцебурмістр др. Воєвідка. В своїй промові представив він 30-лїтні заходи громади около заснованя ґімназиї, якій ставляли великі перепони Румуни і аж енерґічними заходами бувшого Намістника кн. Гогенлього, теперішного бар. Бляйлебена а також за стараньм буковиньских послів удало ся здїйстнити то бажанє і найвисшим розпорядком з дня 6 серпня 1904 дозволено утворити ґімназию з руско-нїмецкою викладовою мовою. Промавляли ще дир. ґімназиї др. Артимович і староста др. Краль. До молодїжи промовив горячо о. катехит Катеринюк, завзиваючи всїх до невтомимої працї в користь держави і вітчини, а першою вказівкою в працї най буде богобоязливість, бо timor Dei initium sapientiae est. Відспіванєм „Ще не вмерла Україна“ і висилкою привітних телеграм до Є. В. Цїсаря, до Намістника Гогенлього, президента Бляйлебена і до буковиньских послів покінчило ся се сьвято.

— **Дрібні вісти.** Маґістрат міста Львова подає до відомости, що сего року не відбудуть ся контрольні збори нечинних вояків (маринарки) і краєвої оборони. — Полїция арештувала 20 лїтного Юрка Кафтапа підозріного о убитє перед кількома тиждями підчас забави в домі ветеранів при улици Охронок муляря Антона Васїчиньского. У арештованого знайдено боксер і револьвер схований під сїнником в постели. — Аґента полїцийного М. Куранта засуспендованого за фальшиві зізнаня в процесї Левицкого убийника Оґіньскої, увільнив суд від вини і кари і допустив до дальшої служби при полїциї. — Ст. Боляк, візник наїхав вчера на ул. Жовківскій на віз електричної зелїзницї і вибив дишлем вікно, однак не ранив нікого. — Страйк челядників кравецких в Чернівцях закінчив ся: майстри згодили ся приняти майже в повні условя поставлені їм челядниками.

— **Утопив ся.** З Камінки струмилової доносять: Сими днями утопив ся в річцї Ярославцї 42-лїтний селянин Федько Колесник вертаючий підпитий пізним вечером з Трійцї в товаристві також підпитого Левка Маковецкого. Колесник положив ся на березї глубокої в сїм місци ріки і заснув чи мабуть лиш здрімав ся і впав до води. Маковецкий хотів его ратувати, але що сам не

нї. Але я мушу іти. Прийдіть нинї вечером о девятій, почуєте щось нового.

— О девятій? Нехай буде; до побаченя, пане Павле! — сказав старий і глядів за стрункою статию, що віддалювала ся півперек площі Нотр-Дам. Пес біг побіч Кокеніля і весело підскакував в гору, коли его пан пальцями лускав або тихо говорив до него: — „Правда, Цезар, ми покажемо людям, що значимо?“

Так наблизили ся оба до катедри і перед лївим порталем, під північною вежею сказав Кокеніль кілька слів до одного із сидячих там жебраків, котрий сейчас зник в серединї церкви. Зараз появив ся сивобородий церковник в своїм синїм позолоченім капелюсї та золотовишиванім плащи і сказав з лагідним сумовитим усьміхом: „Добрий вечер, пане Павле!“ — Відтак погладив пса і спитав: — „Чи маю Цезара зараз забрати?“

— Зждіть хвилинку! Мусите насамперед почути найновійшу новину — відповів Кокеніль і розповів уважно слухаючому церковникови про свою сьвітлу посаду в Ріо де Жанейро і безпроволочнім від'їздї.

— Мій Боже — дивував ся старий Боннетон. — До Бразилїї? Га, тїшу ся очивидно задля вас, то чейже велике щастє. Але — берете і Цезара з собою?

— Чейже не лишу мого пса! — усьміхнув ся Кокеніль.

— Нї, очивидно нї, очивидно нї! А ще до того такого пса! Дуже красно з вашої сторони, що ви позволили ему стеречи церкви по смерти старого Макса. Ходи, Цезар! Я сейчас вертаю, пане Павле!

Повів пса засумований, а аґент лишив ся, не причуваючи, що стояв перед рішаючою хвилею в своїм житю.

Чи всьо було би инакше склало ся, коли би Павло Кокеніль був дождав повороту церковника тут на дворі, годі рішучо сказати; в дїйстностиж не лишив ся він на дворі, лиш отворив тяжкі, шкіою і аксамітом обиті двері і в йшов до церкви. І сейчас побачив дівчину.

Єї становище находило ся в глубокій тїни, зараз коло одної статуї Мариї, перед котрою горіло кілька сьвічок. На столї лежали рожанцї, шкаплїрі і воскові сьвічочки ріжної величини, які она видко мала на продаж. Перед престолом стояв клячник, на котрім клячала якась женщина, але она дуже скоро встала і вийшла, а дівчина лишила ся сама одна коло свого столика. Була похилена над ручною роботою і Кокеніль побачив єї тонкі білі руки і звите в кучері русяве волосє на карку. Коли піднесла голову, побачив, що мала прехороші темні, але трохи сумні очи і здивував ся, що то так хороше молоде сотворінє продає тут в церкві сьвічки.

Але вскорі его зачудованє ще збільшило ся, бо коли дівчина піднесла голову і стрітила его погляд, прибрало єї лице такий дивний радістний але разом і наляканий вид, що Кокеніль чим скорше підійшов до неї з успокоюючим усьміхом. Знав зовсїм певно, що ще нїколи не бачив єї, але сейчас почув, що она так само певно вірила, що знає его.

То, що тепер стало ся, мало лиш одного сьвідка: стару строгу жінку церківника з бородавкою на лици, що сиділа коло самих вхідових дверий, подавала в старій, бляшаній коновочцї сьвячену воду і жебрала. Перед бистрим зором тїтки Боннетон не так легко що небудь укрило ся і тому з ростучою цїкавостию приглядала ся сценї між Кокенілем і дівчиною. Як міг той славний аґент займати ся тою дівчиною, тою Алїсиєю, котру она і єї чоловік приймили за таку малу платню, що то властиво був род ласкавого хлїба? А як она поводила ся? Що она до него тепер говорила? І як глядїла на него, та дівчина!

— Мати Божа, як она говорить! — воркотїла жінка церківника. — А які очи робить! І як він слухає! Той чоловік мусить бути божевільний, коли так тратить час коло неї. Тепер питає єї щось, а она відповідає ему з дивним, майже божевільним поглядом. Він морщить чоло і стискає кулаки і — справдї, здає ся немов би єї боян ся! Каже щось і відходить. О, тепер обертає ся і глядить на неї, немов би она була яким духом. Що за істория!

Цїла та розмова тревала ледве пять минут, а однако Кокеніль виглядав цїлком зміненим. Єго попередна веселїсть щезла і виходячи тепер з церкви зі стисненими зубами і захмареним чолом, мав вид чоловіка утомленого і пригнобленого.

— В тім криє ся щось неймовірного — воркнув до себе, а коли его погляд упав на ярку грань кровавого неба, прийшли ему мимохіть на память слова батька Тінйоля.

(Дальше буде).

був тверезий і серед темноти не видів потапаючого, витягнув вже лиш труп з води.

— **Як дорабляють ся маєтків** деякі купції у Львові, може п служити за доказ хиба слідуючий факт: Інжинїр М. Л. купив в шинку Френкля на розї ул. Льва Сапіги і Вишнєвецких чверть літра спірітусу до паленя. Коли отворив дома фляшку, переконав ся, що в ній була вода, отже зложив фляшку на поліції.

— **Мінїстерияльні окружники в справі дорожнї.** П. Мінїстер справ внутрішних видав — як то вже вчера було коротко зазначено в новинках — розпорядженє до всіх краєвих правительств, звертаючи увагу на конечність спільного діланя автономічних тїл і попираня акциї правительства, що має на цїли поборюванє дорожнечі. Найважнїйші заряджена в области апровізациї законодавство повірило громадам в їх самостійнім обсягу діланя; громади мають именно орґанїзувати відповідним способом торговий рух і евентуально старати ся о найконечнїйші артикули при помочи статистичної евіденциї, уладженої рільничими орґанїзациями. При тім не можна обійти ся без співділаня громад при удїлюваню приюта бездомним та у відповіднім уладженю мешканевої опіки. Державним властям, котрі мають постійно слідити потреби населеня, рескрипт поручає запрошувати до участи представників автономічних тїл, господарских інтересів, зарібкових стоваришень, рільничих корпорацийі т. д., щоби в той спосіб порушити всї сили, які можуть улекшити набуванє засобів поживи і впливати на обниженє цін.

Мінїстерство торговлї видало також окружник до всіх краєвих властий, в котрім зазначує вагу належитої орґанїзациї і відповідного функціонованя торгів споживних артикулів взагалї, а зокрема в більших осередках апровізацийних.

В розпорядженю мінїстерства торговлї сказано дальше так:

Хоч причини дорожнї засобів поживи, яка зазначує ся в переважній части европейских держав, лежить глубше, ніж в хибах торговихуладжень, то однак не можна не признавати, що ті торги яко місця, на котрих продукция і консумция безпосередно можуть з собою стикати ся, в разі відповідного їх вивінованя можуть бути підоймою до упрощеня і подешевіня апровізациї міст, не виключаючи конечно анї не утрудняючи леґального посередництва торговельного. Тому просить ся краєві власти, щоб за посередництвом промислових урядів першої інстанциї в обсязї прав нагляду, які прислугують тим урядам згідно з роздїлом V. промислового реґуляміну поручали громадам, котрі мають право відбувати торги, подрібний розслїд торгових інструкций і щоби постарали ся відповідним способом о усуненє або реформу уладжень і приписів, що можуть шкодити свобідному стиканю рільничих і промислових продуцентів з консументами. Промислові уряди будуть могли притім засягати ради і помочи фаховців з кругів місцевих інтересентів. Про свої спостереженя і про заряджена громад і над.рних властий мають промислові уряди п ршої інстанциї як найскорше донести краєвим властям.

Краєвим властям поручає ся, щоб на основі того материялу здали справу Мінїстерству торговлї до 1. грудня с. р. і щоби при тім підчеркнути ті моменти, котрі могли би улекшити евентуальну ревізию приписів роздїлу V. промислової ординациї в дусї потреб новочасної певної і дешевої апровізациї людности. Кромі того Мінїстерство торговлї звертає увагу, що в часї дорожнечі, яка так дуже утруднює заспокоюванє потреб житя, належить занехати виконуванє виїмкових постанов, практикованих в нормальнім часї, як пр. заборона продажі на підставі §. 60, уступ 4. промислової ординациї, котрі можуть ще більше утруднити апровізацию. Вкінци належить там, де можна надіяти ся практичного висліду, впливати на точне виконуванє приписів §. 52. пром. орд. про унаглядню[в]анє цін в дрібній продажи артикулів, які належать до найконечнїйших потреб щоденного житя.

— **Уживані почтові значки Р. Т. П.** З Руского Товариства Педаґоґічного пишуть нам: Всякі почтові значки і стемплї, а також приватні значки товариств і орґанїзаций мають вартість і за всякі старі і рідкі окази платять неймовірні цїни. Р. Т. П. занимає ся від трех лїт збутом зібраних марок і осягає із сего жерела по кількадесять корон річного доходу. Се не є навіть тисячна часть із сего, що у нас марнує ся. Наш загал не привязує ваги до збираня значків, хоч сего жерела доходів на просьвітні цїли не легковажать собі богаті супроти нас народи і вкидає значки разом з ковертами до коша. Кому не рівнодушні цїли Р. Т. П., повинен пильно кождий значок складати і передавати збірку при нагоді до Товариства. Хто не має такої нагоди, може переслати значки в коверті яко прібки без вартости, або в 5 клґр. пачці до Тов-а, ул. Мохнацкого 12. Хто має доступ до реґістратур та архівів, особливо урядники, учителї і сьвященики, міг би там вишукати для Р. Т. П. цїнні окази марок без нїякої шкоди для актів, яких є також много майже в кождім домі між старою приватною перепискою і старими урядовими актами без вартости. Нехай батьки дадуть лиш дозвіл, перешукати дїтям свої шпарґали а они певно займуть ся охотно зимовими вечерами витинанєм значків для Р. Т. П. Марки мають бути неушкоджені, длятого найлїпше витинати їх з папером.

— **За напад.** На переходячого гостинцем до Білки шляхотскої в супроводї двох товаришів Михайла Реміня, напали: Войтїх Ястржомбек з жінкою, Войтїх Верни, Іван Мельник, Франц і Лев Каламадзе та побили єго тяжко. Напастники станули оногди перед львівским трибуналом, котрому проводив старший радник Пискозуб, обжаловував прокуратор Шимонович, а боронили др. Соляньский і др. Тумін. Трибунал засудив Верного на 1 місяць арешту, Мельника на 14 днів, а прочих увільнив. Ястржомбка, котрий втік, виключено з тої розправи.

Телеґрами.

Відень 20 жовтня. Рада державна. На нинїшнім засїданю палати послів пос. Брайтер поставив інтерпеляцию в справі замаху на епископа Преосьв. Хомишина в Станиславові. Інтерпелянт запитує, чи Мінїстер просьвіти готов розслїдити ту подію і поробити відповідні кроки, щоби еп. Хомишина усунено із займаного ним становища. — Палата приступила відтак до другого читаня справи італїяньского факультету. Пос. Еслєр доказував, що скорше належав би ся университет Русинам і Словінцям або другий і Чехам яко чисельно більшим народам в Австриї.

Париж 20 жовтня. З Тріполіса доносять: Бомбардованє міста Дерна відбуло ся дня 16 с. м., але розбурхане море не допустило висадити на беріг войска і акцию сю відложено.

Копенгаґа 20 жовтня. Грецкий король від'їхав звідси.

Макон (Сполуч. Держ. Ґеорґія) 20 жовтня. Летун Еґон Елї впав підчас лету і забив ся на місци.

Льондон 20 жовтня. З Теґерану доносять, що правительство перске просило, щоби Анґлія не присилала скріплень до стереженя консулятів, бо правительство перске само зможе удержати порядок.

Бомбай 29 жовтня. 300 мужа кавалериї вирушило до полудневої Персиї в цїли охорони тамошних консулятів.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·44**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/5 до 10/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25

§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·53 **6·26**, 9·34

*) із Станиславова, †) з Коломиї.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.